

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Söll GmbH

Strona pozwana: Tetra GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123, s. 1) — Zaklasyfikowanie jako „produktu biobójczego” produktu wywołującego flokulację organizmów szkodliwych, nie niszcząc ich, odstraszać lub unieszkodliwiać — Produkt glonobójczy zawierający substancję chlorek wodorotlenek glinu — Pojęcie „produktu biobójczego”

Sentencja

„Produkty biobójcze”, pojęcie znajdujące się w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych, powinno się interpretować w ten sposób, że obejmują one produkty, które działają jedynie w sposób pośredni na odnośne organizmy szkodliwe, ponieważ zawierają jedną lub kilka substancji czynnych powodujących reakcję chemiczną lub biologiczną, stanowiąc integralną część łańcucha przyczynowego, którego celem jest wywołanie skutku hamującego względem tych organizmów.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gießen — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Barisowi Akyüzowi

(Sprawa C-467/10) (¹)

(Dyrektywy 91/439/EWG i 2006/126/WE — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, która zgodnie z przepisami tego państwa nie posiada zdolności fizycznej i psychologicznej do kierowania)

(2012/C 118/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Gießen

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Baris Akyüz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Gießen — Wykładnia art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w

sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) oraz art. 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 403, s. 18) — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Odmowa uznania przez państwo członkowskie ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, która zgodnie z przepisami tego państwa nie posiada zdolności fizycznej i psychologicznej do kierowania

Sentencja

1) Przepisy art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy w związku z art. 2 ust. 1 oraz z art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, które pozwalają, aby odmówiło ono uznania na swoim terytorium prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jeżeli wobec posiadacza owego prawa jazdy przyjmujące państwo członkowskie nie zastosowało żadnego środka w rozumieniu rzeczonych art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/439 lub art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126, lecz w tym ostatnim państwie odmówiono mu wydania pierwszego prawa jazdy na tej podstawie, że zgodnie z przepisami wskazanego państwa nie spełniał on fizycznych i psychologicznych wymogów bezpiecznego prowadzenia pojazdu silnikowego.

2) Rzeczone przepisy należy interpretować łącznie w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom przyjmującego państwa członkowskiego, które umożliwiają mu odmowę uznania na jego terytorium prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, w wypadku gdy wiadome jest, na podstawie niepodważalnych informacji pochodzących od wydającego państwa członkowskiego, że posiadacz prawa jazdy nie spełniał warunku normalnego miejsca zamieszkania przewidzianego w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 91/439 oraz w art. 7 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/126 w czasie wydania tego prawa jazdy. W tym względzie okoliczność, że informacje te zostały przekazane przez wydające państwo członkowskie właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego nie bezpośrednio, lecz wyłącznie w sposób pośredni, w formie komunikatu osób trzecich, sama w sobie nie może wykluczać, aby informacje te mogły być uznane za pochodzące od wydającego państwa członkowskiego, o ile pochodzą one od organu tego ostatniego państwa członkowskiego.

Do sądu krajowego należy zarówno zbadanie, czy informacje uzyskane w okolicznościach takich jak w sporze przed sądem krajowym mogą być zakwalifikowane jako informacje pochodzące od wydającego państwa członkowskiego, jak i, w danym wypadku, ocena rzeczonych informacji i stwierdzenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności rozpatrywanego przezeń sporu, czy stanowią one niepodważalne informacje zaświadczone, że posiadacz prawa jazdy nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium tego ostatniego państwa w czasie wydania jego prawa jazdy.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.